

Babama

– MÜCAHİT GÖZÜTOK · 19 Şubat 2024

O gün; yüreğim sanki bin parçaya bölündüO gün; koca bir devrin son bulduğu bir gündü.Filizlenmiş hayaller bir anda düştü suyaAcılardan kurtulup, o gün daldı uykuyaOna fayda vermedi candan azizler bileDidinip çırpındığı her şey oldu nafilerabb'i ile baş başa, ameller sermayesiAltmış bir yıllık ömrün imtihandı gayesiMerhamet, ahde vefa, itikadı sonsuzduNeme lâzımdan uzak, cömert ve korkusuzduYakup benzeri baba, Eyyûbî sabra haizKadrini ne yazık ki çok geç anlamışız bizCiğerinde yaralar hasretinin izleriEritirdi dağları yüreğinin közleriBuğulu gözlerinde insafın keskin nuruSimasına sinmişti tecrübenin onuruDilinden eksilmeyen zikri gıda bilirdiAhlâkça, kokmuş olan sularla içilirdiBir anda kopuverdi onun için kıyametHüzne boğuldu her yan; dağlar, taşlar, köy ve kentHer yürek dinmek bilmez bir volkana dönüştüKâinata o sabah sanki bir şivan düştüGözümde akan yaşlar kan mı yoksa kezzap mı?Bana reva görülen imtihan mı, azap mı?Bir can borcun var idi, onu da verip gittinZavallı evladını kime emanet ettin?

Mücahit Gözütok